

MAGÉN ISTVÁN

Mondani valamit

Arcomról, sapkámról visszapattantak a hókristályok.
Csapkodott a láng, úgy tűnt, mintha az egészet
utoljára rendezték volna meg.
Felegyenesedtem, már csak centiméterek voltak
hátra.

Könnyen ívelő, lágyan domborodó fehérség,
mint egy farakás, csak egy kicsit ravaszabban
megmunkálva. A világ négy sarkának egyike volt,
füstölögve csapkodó, lobogó csörömpölések
és koccanások. Számomra megfejthetetlen
módon inkább bizonyosság.

És te közömbösebbnek és távolibbnak tűntél.
Minden megváltozott látszólag, valójában semmi.
Hetekbe telt tudomásul venni, hogy nincs
kivétel. A folytathatóság lehetőségét megzavarták.
Istennek, aki nem látható, mert talán nem is itt,
hanem a bolygók között lakik, ez így természetes.

Megtanulni az életet, de még a hallgatást is.
Felröhögni egy kicsit, nézni a Napot bekormozott
üvegen át. Mondani valamit anyámról,
akinek a karján heverve figyeltem a lélegzetét.
És rólad, akire már egyáltalán nem emlékezem.

Misztériumjáték

különleges zenei élmény
cipőkopogás a sarok a kőhöz ér
a busz átvág a városon
a hangok leszállnak a végállomáson
rövid léptekkel bandukolsz
a váróban konganak
emelt fővel csak annyi a kép

misztériumjáték szereplője
ilyet még nem játszott
a tárgyak nem adnak tájékoztatást
a megtörtént változásokról
várnak és a függönyök mögött
a kölcsönzóben a fiókokban
egy egész élet átvehető
egy gomb egy kulcs egy ceruza
egy pénztárca csörren kegyelemből

messze ellátsz a tiszta levegőben
úgy teszel mintha úgy lenne még
mélyek a lépcsőfokok
minden lépésnél zuhansz csendesen
ahogyan leejtenek egy követ
és az nem mozdul többé